

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: M. K.
bytem
zastoupen advokátkou Mgr. Markétou Kellerovou
sídlem Černíkova 2986/14, 612 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. KUZZL-16115/2016, sp. zn. KUSP-16115/2016/DOP/Mu,

takto:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se n e p ř i z n á v á náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. KUZZL-16115/2016, sp. zn. KUSP-16115/2016/DOP/Mu (dále též „napadené rozhodnutí“), a to v rozsahu výroku II., III. a IV. tohoto rozhodnutí.

Napadeným rozhodnutím bylo ve výroku I. zrušeno a zastaveno řízení ohledně spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), vymezené v bodu 4. výroku rozhodnutí Městského úřadu Uherského Hradiště, Odboru dopravních a správních agend, ze dne 27. 1. 2016, č. j. MUUH-DSA/5443/2016/PrchJ, sp. zn. Spis/12473/2015 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Současně byl výrokem II. napadeného rozhodnutí změněn výrok o sankci prvostupňového rozhodnutí, když byl žalobci nově stanoven zákaz řízení motorových vozidel na dobu osmi měsíců pouze pro řidičské oprávnění skupiny AM, A1, A2, A, B1, C1, C, C1E, CE a T. Žalobce pak měl podle výroku III. napadeného rozhodnutí zůstat držitelem řidičského oprávnění skupiny B a BE, přičemž ve zbytku bylo jeho odvolání zamítnuto (výrok IV. napadeného rozhodnutí).

V bodech 1. a 2. výroku prvostupňového rozhodnutí byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) a ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silničním provozu, když dne 13. 9. 2015 v 16:50 hod. v úseku od obce Babice po obec Staré Město na silnici I/55 a poté od obce Staré Město do Buchlovských hor do místa autobusové zastávky u odbočky ke hradu Buchlov v katastru obce Buchlovice po silnici I/50, řídil motocykl tov. zn., přičemž nerespektoval pokyny policistů dávané k zastavení z jedoucího služebního vozidla za pomoci zvláštního zařízení modré barvy s rozsvíceným nápisem „STOP“ podle zvláštního právního předpisu a současně byla jeho registrační značka znečištěna tak, že byla znemožněna a podstatně snížena její čitelnost, neboť písmena a číslice tabulky registrační značky byly zatřeny neurčitou hnědou barvou.

Dále byl žalobce v bodu 3. výroku prvostupňového rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když stejného dne kolem 16:50 hod. v obci Staré Město v ul. Tovární na silnici I/55 ve směru od Huštěnovic, řídil výše uvedený motocykl a nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 1a a v místě přechodu pro chodce vyznačeného svislým dopravním značením A 11, IP 6 a vodorovným dopravním značením V 7, předjížděl na levé polovině vozovky jiný motocykl. Současně byl žalobce v bodu 4. výroku prvostupňového rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, když ve stejnou dobu v obci Staré město na silnici I/50 v ul. Brněnské těsně za křižovatkou se silnicí II/427 na obec Kostelany nad Moravou ve směru na Brno, znovu nerespektoval vodorovnou dopravní značku V 1a a předjížděl před sebou jedoucí motorové vozidlo tov. zn., RZ:, přičemž omezil a ohrozil skupinu protijedoucích osobních vozidel.

Kromě toho byl žalobce dále v bodu 5. výroku prvostupňového rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když téhož dne okolo 16:55 hod. v Buchlovských horách v katastru obce Buchlovice na silnici I/50 u autobusové zastávky před odbočkou ke hradu Buchlov ve směru na Brno řídil výše uvedený motocykl, který nesplňoval technické podmínky podle zvláštního právního předpisu, neboť neměl platnou technickou prohlídku, která mu skončila dne 24. 5. 2014.

Nakonec byl žalobce v bodě 6. výroku prvostupňového rozhodnutí uznán vinným také ze spáchání přestupku podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) zákona č. 168/1999 Sb., o

pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti“), neboť na tomtéž místě v Buchlovských horách, tedy u autobusové zastávky u odbočky ke hradu Buchlov, nepředložil na výzvu policisty ke kontrole doklad prokazující pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla podle zvláštního právního předpisu (zelenou kartu).

Za spáchání všech výše uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 9 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmi měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž se dále zabýval odvolacími námitkami, které byly žalobcem uplatněny. V tomto kontextu předně uvedl, že žalobcem odkazovaná judikatura ohledně uplatnění zásady *in dubio pro reo* není přílehavá, neboť se týká jiných skutkových okolností. Žalobce byl uznán vinným na základě nepřerušené linie přímých a nepřímých důkazů, mezi které patří zejména svědecké výpovědi zasahujících policistů, videozáznam, z něj pořízené snímky a fotodokumentace žalobce a jeho motocyklu v místě silniční kontroly. Žalovaný v této souvislosti připomněl, že žalobce v řízení prezentoval dvě odlišné verze skutkového stavu. Nejprve během ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem vypověděl, že byl jeho motocykl na rozhodné místo u autobusové zastávky před odbočkou k hradu Buchlov dovezen na přívěsu, kde byl později kontrolován. Nepamatoval si však, proč a kdo na místo motocykl dovezl, neboť jej takto často přepravuje. Na místo dorazil až později jiným vozidlem. Z toho důvodu zpochybňoval skutkovou verzi policistů, že by jej na motocyklu pronásledovali, resp. že by byl zachycen na videozáznamu. Podle názoru žalovaného došlo ke změně procesní strategie žalobce až v odvolání, ve kterém začal zpochybňovat postup a tvrzení policistů, včetně věrohodnosti důkazů provedených před prvostupňovým správním orgánem. Žalovaný nicméně tvrdí žalobce o tom, že nebyl řidičem pronásledovaného motocyklu, přičemž policisté se k němu při silniční kontrole chovali hrubě a spáchání přestupků si v podstatě vymysleli, neuvěřil, a to také z důvodu uplatnění námítky proti postupu policistů až devět měsíců po spáchání přestupku.

K odvolacím námitkám pak žalovaný uvedl, že podle výpovědi policistů a pořízeného videozáznamu mohli vidět nečitelnou registrační značku žalobce, neboť nejel v protisměru, ale viděli jej projíždět ze svého stanoviště. Žalobce si pak podle názoru žalovaného nemohl myslet, že policisté pomocí světelného a zvukového signalizačního zařízení zastavují jiná vozidla, neboť se jednalo o dlouhé pronásledování a žalobce svou jízdou (předjíždění a kličkování mezi vozidly, ohrožování ostatních řidičů apod.) úmyslně bránil tomu, aby byl policisty dostižen. Nakonec byl zastaven až policejním zátarasem. O tom podle žalovaného svědčí také skutečnost, že pronásledovaný motocykl neumožnil policejnímu vozidlu bezpečný průjezd, a to například zastavením u krajnice. Žalovaný dále uvedl, že motocyklisté P. I. a P. S. ani neměli k dotazu policistů dosvědčit, že žalobce byl pronásledovaným motocyklistou, ale to, že do kolony vozidel přijel až později. Naopak žalovaný přisvědčil námitce žalobce, že nebylo dostatečně prokázáno spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, neboť nelze z videozáznamu o pronásledování motocyklu objektivně zjistit omezení protijedoucího

vozidla tov. zn., RZ: Proto byl ostatně v tomto bodu výrok o vině prvostupňového rozhodnutí zrušen a řízení o daném přestupku zastaveno.

Žalovaný pak poukázal na skutečnost, že z provedeného dokazování vyplývá, že žalobce byl řidičem pronásledovaného motocyklu, přičemž ostatní skutkové verze se navzájem vylučují. Žalobce navíc nijak nezdůvodnil, proč byl na daném místě kontrolován policejní hlídkou v koloně vozidel, vzniklé v důsledku zátarasu, resp. proč měl nečitelnou registrační značku a propadlou technickou prohlídku vozidla. Pronásledování motocyklu žalobce a jeho následné zastavení před vytvořeným zátarasem v Buchlovských horách navíc jednoznačně vyplývá z provedeného dokazování, a to také srovnáním vizuální podoby motocyklu (včetně nečitelné registrační značky) a oblečení žalobce na videozáznamu a pořízené fotodokumentaci z místa silniční kontroly. Tyto skutečnosti byly ostatně dále potvrzeny také ve svědeckých výpovědích policistů, přestože si s odstupem času nepamatovali všechny okolnosti pronásledování vozidla. Žalovaný se tak ztotožnil se závěrem prvostupňového správního orgánu, který považoval skutkovou verzi žalobce za nereálnou a nepravděpodobnou, odporující provedenému dokazování. Žalovaný proto dospěl k závěru, že spáchání uvedených přestupků (vyjma přestupku vymezeného v bodu 4. výroku prvostupňového rozhodnutí), včetně účelového zabarvení registrační značky motocyklu a předjíždění jiného motocyklisty na řádně vyznačeném přechodu pro chodce, bylo spolehlivě prokázáno. Závěrem se pak žalovaný zabýval odůvodněním zákonnosti sankce a potřebou její změny ve smyslu vyjmutí řidičského oprávnění skupiny „B a BE“ ze zákazu řízení motorových vozidel uloženým vedle pokuty prvostupňovým správním orgánem.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě předně namítal, že nebyl řidičem, který byl policisty pronásledován, neboť po celou dobu stál se svým motocyklem na autobusové zastávce na silnici č. 50 u odbočky ke hradu Buchlov. Veškeré jeho další námitky či zpochybnění provedených důkazů pak byly pouhou reakcí na vydání prvostupňového rozhodnutí, nikoliv druhou skutkovou verzí, jak uvedl žalovaný. Stejně tak žalobce nikdy netvrdil, že mu bylo ze strany zasahujících policistů vyhrožováno teleskopickým obuškem, popř. že si spáchání přestupku vymysleli. Jedná se podle názoru žalobce pouze o jednu z mnoha manipulací ze strany žalovaného, který navíc odmítl za tímto účelem provést další dokazování, a to výsledkem motocyklistů, kteří se na místě silniční kontroly nacházeli. Podobně pak žalobce zpochybnil tvrzení žalovaného, že jím odkazovaná judikatura je nepřiléhavá, neboť se týká obecných zásad trestního a přestupkového řízení, jako je zásada *in dubio pro reo* a presumpce nevinu. Žalobce tedy nesouhlasil se závěrem, že v řízení předestřel pouze nepravděpodobné verze skutkového stavu, který navíc nebyl ze strany správních orgánů zjištěn bez důvodných pochybností.

Následně žalobce zdůraznil hlavní body své žalobní argumentace. Předně namítal, že policejní hlídka nemohla před započítím pronásledování vidět nečitelnou registrační značku motocyklu, když k jejich stanovišti teprve přijížděl. Pokud se jedná o tvrzené nerespektování světelných a zvukových pokynů policejní hlídky k zastavení, řidič motocyklu se nepochybně mohl s ohledem na vzdálenost od policejního vozidla domnívat, že zastavují jiné vozidlo. Není pak podle názoru žalobce pravda, že by byl v koloně vozidel před vytvořeným zátarasem zastaven, neboť se svým motocyklem stál po celou dobu na zastávce. Ostatně ani motocyklisté stojící v koloně vozidel, kteří měli být

hlídkou dotazování, nemohli dosvědčit, že právě žalobce byl řidičem pronásledovaného motocyklu. Dále žalobce namítal, že z videozáznamu a dalších podkladů nevyplývá, že by pronásledovaný řidič porušil vodorovné dopravní značení či ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu. Naopak předjížděl v místě, kde to bylo umožněno, a dokonce ani nepřejel do protisměru. Měla tak být aplikována zásada *in dubio pro reo*. Podle názoru žalobce se navíc správní orgány dopustily spekulativních úvah, pokud označily skutkovou verzi žalobce za nepravděpodobnou.

Co se týče věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů, žalobce poukázal na to, že podle judikatury a zásady volného hodnocení důkazů nelze automaticky považovat protichůdnou skutkovou verzi žalobce za nevěrohodnou. Kromě toho může být také v případě policisty zpochybněna jeho nestrannost, pakliže je odměňován či hodnocen na základě úspěšnosti při postihu přestupků či jiných protiprávních jednání. V posuzované věci se navíc policisté k žalobci chovali hrubě způsobem, přičemž nekvalitní videozáznam z pronásledování motocyklu končí ve chvíli, kdy došlo k zastavení policejního vozidla, tedy těsně před započítáním silniční kontroly, jejíž průběh si policisté přesně nepamatovali. Proto žalobce navrhol výslech P. S., nar., a P. I., nar., jakožto dalších motocyklistů, kteří se na místě nacházeli.

Dále žalobce namítal, že motocykl a oblečení, které je zachyceno na fotodokumentaci z místa silniční kontroly je typickým vybavením, které je motocyklisty v silničním provozu používáno, jak ostatně dokazuje také snímek z videozáznamu, kde pronásledovaný řidič předjíždí jiného motocyklistu, který má rovněž tmavou helmu a motocykl s totožnými identifikačními prvky. Policisté naopak pronásledovaný motocykl ztratili na určitou dobu z dohledu, jak vyplývá z videozáznamu, což mohlo mít za následek, že někde odbočil a policisté dále sledovali jiný motocykl. Proto žalobce nadále považoval za nezbytný výslech výše uvedených motocyklistů, kteří by potvrdili, že žalobce po celou dobu s motocyklem u zastávky stál nebo sice přijel později, ale v jakém předstihu před policejním vozidlem. S ohledem na skutečnost, že na základě provedených důkazů nebylo pronásledování žalobce prokázáno, mělo být podle jeho názoru postupováno podle zásady *in dubio pro reo*. Proto žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí (výrok II., III. a IV.), stejně jako rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Ve svém vyjádření žalovaný ve vztahu k žalobním námitkám odkázal na jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž se zabýval změnou výroku prvostupňového rozhodnutí o uložení sankci zákazu řízení všech motorových vozidel a prokázáním viny žalobce na základě nepřerušené linie přímých a nepřímých důkazů. Kromě toho žalovaný setrval na svém stanovisku, že žalobce v řízení prezentoval postupně dvě odlišné verze skutkového stavu, když teprve až po vydání prvostupňového rozhodnutí začal uplatňovat nové skutkové okolnosti, které mu musely být známy již dříve. Pokud se jedná o žalobní námitky, žalovaný je označil za vytrhávání z kontextu a dezinterpretaci právních závěrů správních orgánů. Ve vztahu k jejich vypořádání pak doslovně odcitoval příslušné pasáže z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Co se týče námitky ohledně nevěrohodnosti policistů, žalovaný k tomu doplnil, že žalobce tvrdil, že mu policisté vyhrožovali teleskopickým obuškem, přičemž za tímto účelem provedení

důkazů výsledkem ostatních motocyklistů nenavrhoval. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které zpochybnil, že by byla jeho vina prokázána na základě uceleného a logicky provázaného řetězce přímých a nepřímých důkazů, když sami policisté nevyloučili možnost, že došlo k záměně pronásledovaného řidiče. Dále žalobce uvedl, že opakovaně navrhoval výslech ostatních motocyklistů z místa silniční kontroly, přičemž námitku ohledně hrubého chování policistů uplatnil až v průběhu řízení proto, že se na místě spáchání přestupku obával jejich negativní reakce. Odmítl však, že by chování policistů označil za vyhrožování, popř. že by tvrdil, že si spáchání přestupku účelově vymysleli. Závěrem pak žalobce zpochybnil, že by v řízení prezentoval dvě odlišné verze skutkového stavu, neboť později uplatněné námitky a návrhy důkazů byly až reakcí na skutková zjištění a právní závěry učiněné prvostupňovým správním orgánem. V této souvislosti zopakoval, že nebylo dostatečně prokázáno, že byl řidičem pronásledovaného motocyklu, přičemž je povinností správních orgánů, aby zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Žalobce tak na podané žalobě setrval a vyčíslil požadovanou náhradu nákladů řízení.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází ručně a strojově sepsané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 21. 9. 2015, z jehož obsahu vyplývá, že policejní hlídka pronásledovala řidiče na motocyklu z důvodu znečištěné registrační značky, jejíž čitelnost byla podstatně ztížena. Ten však na zvláštní výstražné zařízení s nápisem „STOP POLICIE“ nereagoval a začal ujíždět. Během své jízdy se měl dopustit přestupků, které jsou mu kladeny za vinu, když nerespektoval dopravní značení a předjížděním ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu. Policisté řidiče na určitou dobu ztratili z dohledu, ale poté jej opět zahlédli při vjezdu do Buchlovských hor, kde se snažil schovat v koloně vozidel vytvořené v důsledku policejního zátarasu na zastávce u odbočky ke hradu Buchlov. Na místě pak byli kromě žalobce jako řidiče pronásledovaného vozidla ztotožnění také motocyklisté P. S. a P. I. Žalobce na výzvu policisty nepředložil doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a platnost STK jeho motocyklu zanikla dne 24. 5. 2014. Do oznámení přestupku pak žalobce na místě uvedl, že motocykl neřídil, ale stál s ním u krajnice. Zelenou kartu skutečně nepředložil a znečištění registrační značky pocházelo nejspíše od oleje z výfuku. Nebyl si vědom spáchání přestupku.

Kromě toho je ve správním spisu založen nosič dat (CD) s videozáznamem o průběhu pronásledování řidiče, které končí v okamžiku zastavení policejního vozidla před kolonou stojících vozidel. Z videozáznamu je patrné, že policisté pronásledovali řidiče na motocyklu z důvodu začerněné registrační značky, přičemž jej neměli neustále na dohled. V této souvislosti jsou ve správním spisu založeny snímky vytvořené z pořízeného videozáznamu, na kterých je zachycen detail zadní strany řidiče a pronásledovaného motocyklu. Tyto snímky jsou doplněny o fotodokumentaci oblečení žalobce a jeho motocyklu, včetně začerněné registrační značky, z místa silniční kontroly. Dále se ve spisu mimo jiné nachází výpis z evidenční karty řidiče a přehled technických prohlídek motocyklu žalobce, kde je posledním evidovaným údajem technická prohlídka s platností do 24. 5. 2014.

Na základě těchto skutečností bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 11. 11. 2015, ke kterému se žalobce osobně dostavil. K věci vypověděl, že v rozhodný den byl jeho motocykl na přívěsu dovezen na místo odstavné plochy u autobusové zastávky před odbočkou ke hradu Buchlov, kde byl později policií kontrolován. Nepamatoval si přesný čas, důvod a osobu, která motocykl na místo dovezla. Často takto motocykl přepravuje. Sám pro motocykl přijel později, neboť se po cestě stavil na oběd. Čekal na odtah, přičemž následně došlo k silniční kontrole, jejíž průběh si již nepamatuje. K obviněním z přestupků pak uvedl, že v policejní dokumentaci není zachycen jeho motocykl, neboť jej vůbec neřídil, přičemž během čekání na stanovišti viděl projíždět více podobných motocyklů.

V návaznosti na výpověď žalobce bylo ústní jednání odročeno na den 17. 12. 2015, a to za účelem výsledku zasahujících policistů nstržm. M. B. a pprap. T. B. V rámci podání svědecké výpovědi pak nstržm. B. popsal průběh pronásledování motocyklu žalobce v souladu s policejní dokumentací, přičemž si nepamatoval přesnou podobu dopravního značení, které mělo být žalobcem mimo jiné porušeno. Současně potvrdil, že motocykl žalobce opakovaně ztratili z dohledu a dojeli jej až v koloně vozidel, která se vytvořila vlivem policejního záatarasu, který byl z jejich strany vyžádán. Kromě toho nstržm. B. uvedl, že si nepamatuje, zda žalobce předložil všechny požadované doklady, popř. zda se do oznámení přestupku vyjádřil a podepsal. Na místě silniční kontroly byli ztotožnění další motocyklisté podle úředního záznamu, kteří k dotazu uvedli, že žalobce přijel až po vytvoření kolony a zařadil se mezi ně. Motocykl žalobce byl odstaven na okraji vozovky a byla provedena jeho fotodokumentace, přičemž bylo zjištěno, že registrační značka byla začerněna zaslou tmavou barvou nebo olejem. Čitelnost registrační značky byla snížena (max. na vzdálenost 2 metry). K dotazům pak nstržm. B. doplnil, že podoba motocyklu a řidiče odpovídala popisu a pořízenému videozáznamu. Jeho identifikaci potvrdilo také sdělení ostatních motocyklistů. Je přesvědčen, že řidičem byl žalobce, který byl následně legitimován. Žalobce s obsahem svědecké výpovědi nstržm. B. nesouhlasil, přičemž v rozporu s jeho výpovědí uvedl, že motor měl vypnutý.

Podobně vypověděl také pprap. B., když popsal podle policejní dokumentace pronásledování motocyklu, který měl začerněnou registrační značku, na pokyn k zastavení nereagoval a ujížděl velkou rychlostí, ohrožující bezpečnost silničního provozu. Stejně jako nstržm. B. pak potvrdil, že pronásledovaný motocykl ztratili opakovaně z dohledu. Dostihli jej až před vytvořeným policejním záatarasem, přičemž řidič měl motor stále zapnutý. Ve vztahu k průběhu silniční kontroly si pprap. B. nepamatoval, zda se žalobce do oznámení přestupku vyjádřil a zda byly na motocyklu zjištěny nějaké nedostatky. Žalobce identifikoval jako řidiče pronásledovaného motocyklu podle barvy motorčky, oblečení řidiče a znečištěné registrační značky. O totožnosti řidiče neměli pochybnosti, a to také s ohledem na sdělení ostatních motocyklistů. K dotazům pak pprap. B. mimo jiné uvedl, že motocykl žalobce asi neměl platnou technickou prohlídku, ale již si to přesně nevzpomíná.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Krajský soud se věcí zabýval podle uplatněné žalobní argumentace, tedy nikoliv zvláště ve vztahu k jednotlivým skutkovým podstatám přestupků, z jejichž spáchání byl žalobce shledán vinným a za něž mu byla uložena sankce.

Žaloba není důvodná.

V žalobě žalobce předně namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, a to z důvodu toho, že v něm žalovaný účelově dezinterpretoval vyjádření žalobce ohledně skutkových okolností průběhu pronásledování motocyklu a silniční kontroly. K tomu krajský soud předně uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je vada, ke které se přihlíží z úřední povinnosti a jejímž důsledkem je omezení rozsahu soudního přezkumu, jak shodně judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): „*Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí je pojmově spjata se soudním přezkumem takového rozhodnutí. K tomu, aby soud takový závěr učinil, není zapotřebí, aby žalobce nepřezkoumatelnost namítal; dojde-li soud k závěru, že napadené správní rozhodnutí je nepřezkoumatelné, zruší je, aniž se žalobcovými námitkami musí věcně zabývat* [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Pokud se jedná o samotné pojmové vymezení nepřezkoumatelnosti, krajský soud k tomu dodává, že může být tato vada způsobena nejen z důvodu nesrozumitelnosti výroku či odůvodnění rozhodnutí, ale také tím, že závěry správního orgánu nebyly dostatečně zdůvodněny, popř. nemají oporu v provedeném dokazování a podkladech pro vydání rozhodnutí. Stejně tak je možné považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné, pakliže správní orgán hodnotí námitky účastníka řízení jako liché, mylné nebo vyvrácené, aniž by své stanovisko dostatečně zdůvodnil (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).

Krajský soud tedy výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu aplikoval na podmínky posuzovaného případu a dospěl k závěru, že prvostupňové a napadené rozhodnutí není stíženo vadou nepřezkoumatelnosti. Předně je třeba připomenout, že nelze automaticky považovat rozhodnutí správního orgánu za nepřezkoumatelné pouze proto, že obviněný z přestupku s jeho právními závěry či hodnocením provedených důkazů nesouhlasí. Podstatné je v této souvislosti zejména to, zda správní orgány při posouzení viny žalobce za spáchané přestupky vycházely pouze z podkladů, které byly provedeny jako důkaz při jednání a jsou ve správním spisu založeny, aby se s nimi měl žalobce možnost seznámit a vyjádřit se k jejich obsah. Kromě toho je zajisté povinností správních orgánů uvést v odůvodnění rozhodnutí o přestupku či jeho přezkumu přezkoumatelné úvahy o tom, z jakých podkladů bylo vycházeno, jak byly hodnoceny a proč byl na základě nich skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností v souladu s ust.

§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle názoru krajského soudu v posuzované věci oba správní orgány přezkoumatelným způsobem uvedly, proč v kontextu provedených důkazů považovaly vinu žalobce za dostatečně prokázanou, resp. proč jeho skutkové verzi o tom, že nebyl řidičem pronásledovaného motocyklu, neuvěřily. Pakliže žalobce namítal, že správní orgány založily svá rozhodnutí na spekulacích a tvrzení žalobce dezinterpretovaly, krajský soud se s tímto názorem neztotožňuje.

O jednotlivých žalobních námitkách krajský soud uvažil následovně.

Pokud žalovaný argumentoval tím, že žalobce svou výpověď v průběhu přestupkového řízení modifikoval, tato skutečnost přímo vyplývá z obsahu správního spisu. Zatímco během ústního jednání dne 11. 11. 2015 žalobce tvrdil, že si na okolnosti průběhu silniční kontroly již nepamatuje, až po vydání prvostupňového rozhodnutí (v doplnění odvolání ze dne 7. 3. 2016) najednou začal namítat, že policisté vůči němu postupovali hrubým způsobem, a to dokonce s teleskopickým obuškem v ruce. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem žalovaného, že se jedná o zásadní skutečnost, kterou by si žalobce nejen pamatoval, ale také ji mohl nepochybně uplatnit dříve, nejpozději během ústního jednání, pokud se na místě silniční kontroly reakce policistů obával. Tento poznatek navíc nepředstavuje rozhodující skutkovou okolnost z hlediska kvalifikace přestupkového jednání žalobce, nýbrž jde pouze o okolnost, která by mohla ovlivnit hodnocení výpovědí policistů jako svědků. Stejně tak není pravda, že by žalobce navrhoval provedení důkazu svědeckou výpovědí ostatních motocyklistů P. S. a P. I. za účelem prokázání hrubého přístupu policistů. Naopak provedení těchto důkazů navrhoval ve vztahu k posouzení toho, zda na místě silniční kontroly s motocyklem po celou dobu stál nebo přijel v určitém časovém předstihu před policejním vozidlem. Co se pak týče hodnocení skutkového děje žalovaným, že žalobce musel jako řidič pronásledovaného motocyklu vědět, že ho policisté vyzývají k zastavení, je třeba připomenout, že správní orgány měly totožnost řidiče pronásledovaného motocyklu za prokázanou. Pokud tedy žalobce namítal, že po celou dobu tvrdil, že motocykl neřídil, jedná se pouze o odlišnou verzi skutkového stavu, popř. hodnocení provedených důkazů, což samo o sobě nemá stejně jako další námitky obdobného typu vliv na přezkoumatelnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí.

Zbývající námitky žalobce pak v podstatě všechny směřovaly vůči nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, včetně souvisejícímu nezohlednění zásady presumpce neviny a *in dubio pro reo*. Předně žalobce namítal, že policisté nemohli vidět, že je registrační značka znečištěna v době, kdy k nim později pronásledovaný motocykl přijížděl, neboť je standardně umístěna na zadní, nikoliv přední straně tohoto druhu vozidla. Krajský soud se v tomto ohledu ztotožňuje s argumentací žalovaného, že z obsahu policejní dokumentace a svědeckých výpovědí policistů nelze dovodit závěr, že by bylo znečištění registrační značky pozorováno již na příjezdu pronásledovaného motocyklu. Naopak pprap. B. ve své svědecké výpovědi výslovně uvedl, že kolem nich projela kolona vozidel, mezi kterými byl rovněž motocykl se začerněnou registrační značkou. Bez ohledu na to, že s touto skutkovou verzí nepochybně pracovaly také správní orgány, nic to nemění na tom, že zabarvení registrační značky prokazatelně vyplývá nejen ze svědeckých výpovědí policistů či úředního záznamu, ale také z videozáznamu a pořízené fotodokumentace. Krajský soud pak nepovažuje za důvodnou ani námitku, že si řidič pronásledovaného motocyklu nemusel být vědom toho, že je policisty na základě

světelných a zvukových signálů zastavován. Je totiž nutné přisvědčit žalovanému v tom, že v takovém případě standardně dochází k tomu, že řidič naopak svoji jízdu zpomalí a umožní průjezd policejního vozidla zajeťm ke krajní straně pozemní komunikace. Z pořízeného videozáznamu a dalších důkazů je však patrné, že řidič motocyklu před policejním vozidlem ujížděl, a to i za cenu zvýšení rychlosti a předjíždění ostatních vozidel. Úvahu žalovaného tak rozhodně nelze považovat za spekulativní, ale naopak plně odpovídající provedenímu dokazování a realitě silničního provozu.

Pokud dále žalobce namítal, že nebyl policisty zastaven, jak je uvedeno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, krajský soud k tomu uvádí, že zastavením vozidla bylo v kontextu zbývajících částí odůvodnění a také dalších listin založených ve spisu nepochybně myšleno vytvoření policejního zátarasu druhou policejní hlídkou, jehož důsledkem byl vznik kolony vozidel a přirozeně také zastavení pronásledovaného motocyklu. S touto verzí skutkového stavu ostatně pracoval také žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí a výslovně vyplývá ze svědeckých výpovědí policistů, kteří v rozporu s tvrzením žalobce uvedli, že u něj pouze zastavili, přičemž stále seděl na svém motocyklu a měl nastartovaný motor. Podobně je podle názoru krajského soudu potřeba nahlížet na tvrzení žalobce, že ostatní motocyklisté, kteří byli na místě policisty dotazováni, nemohli dosvědčit, že žalobce byl řidičem pronásledovaného motocyklu. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je totiž v tomto ohledu pouze v kontextu svědecké výpovědi nstržm. B. uvedeno, že žalobce a jeho motocykl odpovídal popisu (včetně videozáznamu), přičemž jako další indicie bylo zohledněno to, že ostatní motocyklisté potvrdili, že do kolony přijel až dodatečně. Jedná se tedy o účelovou dezinterpretaci žalobce, pokud se snaží dovodit, že by policista určil totožnost žalobce jako řidiče pronásledovaného vozidla primárně z výpovědí ostatních motocyklistů. Ostatně na tomto závěru ani nebylo prvostupňové a napadené rozhodnutí založeno. Stejně tak není důvodná námitka žalobce, kterou brojil proti neprokázání porušení vodorovného dopravního značení a ohrožení protijedoucího vozidla. Předně k tomu krajský soud uvádí, že napadeným rozhodnutím bylo z důvodu důkazní nouze řízení ve věci spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, spočívajícího v porušení vodorovné dopravní značky V 1a a souvisejícího ohrožení protijedoucích vozidel (bod. 4 výroku prvostupňového rozhodnutí), ve prospěch žalobce zastaveno. V tomto ohledu tak žalovaný v souladu se zásadou *in dubio pro reo* skutečně postupoval. Co se pak týče porušení vodorovného a svislého dopravního značení tím, že žalobce předjížděl vozidlo v místě přechodu pro chodce (bod. 3 výroku prvostupňového rozhodnutí), tato skutečnost byla podle názoru krajského soudu dostatečně a konzistentně prokázána svědeckou výpovědí policistů, videozáznamem a z něj sestříhanými snímky, které přímo zachycující průběh předjížděcího manévru.

Za důvodnou pak nepovažuje krajský soud ani námitku, že označení skutkové verze žalobce za nepravděpodobnou je spekulativní, stejně jako tvrzení, že byl pronásledován motocykl s jeho registrační značkou, pakliže měla být nečitelná. Krajský soud k tomu uvádí, že stejně jako správní orgány nepovažuje za pravděpodobné a uvěřitelné, že by žalobce nechal svůj motocykl bez uvedení konkrétního důvodu přivést na odstavnou plochu v Buchlovských horách, aniž by si pamatoval přesný čas a osobu, která jej dovezla a navíc si jej vyzvedl až dodatečně, když se po cestě stavil na oběd. Pochybnosti ohledně daného popisu skutkového děje, který je navíc v přímém rozporu s provedeným dokazováním, pak vyvolává také skutečnost, že žalobce si po vydání prvostupňového

rozhodnutí najednou začal vzpomínat na průběh silniční kontroly a chování policejní hlídky, což rozhodně nejsou okolnosti, které by vyvstaly až v průběhu přestupkového řízení. Co se pak týče závěru správních orgánů o tom, že pronásledovaný motocykl měl registrační značku žalobce, přestože byla začerněna, jedná se o výsledek hodnocení důkazů správními orgány, které považovaly za prokázané, že se žalobce přestupků dopustil, resp. že byl řidičem pronásledovaného vozidla.

V tomto kontextu dále žalobce brojil proti preferenci svědeckých výpovědí policistů správními orgány, neboť podle něj byly na základě související judikatury a tvrzených skutkových okolností případu (údajně „hrubé chování“ během silniční kontroly a ukončení videozáznamu ihned po zastavení policejního vozidla) dány pochybnosti o jejich nestrannosti. Krajský soud v tomto ohledu připomíná, že již prvostupňový správní orgán ve vztahu k hodnocení svědeckých výpovědí policistů vycházel z toho, že je lze obecně považovat za nestranné svědky, jak ostatně vyplývá také z judikatury Nejvyššího správního soudu, který například ve svém rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27, uvedl, že: *„O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“* Žalobce pak skutečně argumentoval konkrétními důvody, které mohly jinak presumovanou věrohodnost svědeckých výpovědí policistů zpochybnit. Jeho skutková verze však byla správními orgány oproti verzi policistů vyhodnocena jako zcela nepravděpodobná. K tomu je nicméně nutné doplnit, že tyto námitky nijak nepodložil a uplatnil je až v průběhu přestupkového řízení (devět měsíců po spáchání přestupků), popř. v žalobě, přestože mu musely být od počátku známy, což zásadně snižuje jejich věrohodnost. Hodnocení žalovaného je v tomto ohledu zcela adekvátní a krajský soud se s ním ztotožňuje.

Kromě toho se navíc žalobce osobně účastnil jak ústního jednání, tak dodatečného výslechu obou zasahujících policistů, aniž by v tomto směru cokoliv namítal. Je poté běžnou situací, že proti sobě v řízení stojí svědecké výpovědi policistů, podpořené pořízenou dokumentací, a protichůdná skutková verze obviněného z přestupku. Správní orgány nicméně podle názoru krajského soudu v kontextu omezené zásady materiální pravdy dostatečně zdůvodnily, proč skutkové verzi žalobce neuvěřily, resp. z jakých důvodů považovaly spáchání přestupku za prokázané bez důvodných pochybností. Pokud pak žalobce navrhoval doplnit dokazování o svědeckou výpověď dotazovaných motocyklistů P. S. a P. I., ty by kromě eventuálního subjektivního hodnocení jinak objektivně nijak nepodloženého hrubého chování policistů nemohly přispět k objasnění průběhu pronásledování motocyklu, které předcházelo silniční kontrole. Pokud žalobce argumentoval tím, že by mohli potvrdit to, že na místě silniční kontroly již stál, nebo naopak přijel v určitém časovém odstupu před policejní hlídkou, tyto dvě skutkové verze se navzájem logicky vylučují. Ostatně také případné stanovení časového odstupu mezi příjezdem žalobce a policejní hlídky na místo silniční kontroly by bylo pouze orientační a z hlediska vyhodnocení nereálné, neboť záleží na aktuální rychlosti motocyklu a policejního vozidla, což je vždy ovlivněno nejen technickými parametry, ale také individuálními podmínkami silničního provozu. Skutkovou verzi žalobce, že na místě

silniční kontroly již stál, pak správní orgány zcela správně považovaly v kontextu její modifikace a provedeního dokazování za zcela nevěrohodnou, což podrobně zdůvodnily.

Poslední námitky žalobce poté přímo směřovaly proti ztotožnění jeho osoby jako řidiče pronásledovaného motocyklu a souvisejícímu neuplatnění zásady *in dubio pro reo*. Konkrétně žalobce namítal, že černá bunda a helma, včetně modrých džínů, patří mezi standardní oblečení motocyklistů. Podobně poukázal na to, že motocykly tov. zn. patří mezi jednu z nejprodávanějších značek v České republice, přičemž jejich modrá barva není výjimkou. O pravděpodobnosti záměny pronásledovaného motocyklu pak podle jeho názoru svědčí nejen jiný a vizuálně podobný motocyklista na videozáznamu, ale také skutečnost, že sami policisté na něm opakovaně uvedli, že pronásledovaný motocykl ztratili z dohledu, resp. že nejsou přesvědčeni o tom, že nesjel z vozovky. Proto žalobce nepovažoval skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností a nadále trval na provedení důkazu výsledkem motocyklistů P. S. a P. I. Pokud se jedná o ztotožnění osoby řidiče pronásledovaného motocyklu, krajský soud předně uvádí, že správní orgány v tomto směru nevycházely z toho, že by jej policisté měli po celou dobu na dohled, což ostatně sami v souladu s videozáznamem ve svých svědeckých výpovědích potvrdili. Podstatné bylo zejména porovnání oblečení a motocyklu pronásledovaného řidiče na videozáznamu (pořízených snímcích) s fotodokumentací oblečení a motocyklu žalobce z místa silniční kontroly.

Přestože krajský soud nezpochybňuje, že vizuální podoba helmy, oblečení a motocyklu žalobce nevykazuje oproti jiným motocyklistům výrazné rozdíly (např. křiklavá barva, výrazné tvary či motivy apod.), v kontextu časových a místních podmínek byla jeho identifikace spolehlivě prokázána. Při srovnání jednotlivých snímků, které jsou součástí policejní dokumentace přestupku, je totiž zřejmé, že řidič pronásledovaného motocyklu má stejně jako žalobce nejen modré džíny a černou helmu, ale na jeho bundě jsou navíc totožné identifikační prvky. Konkrétně se jedná zejména o dobře viditelný a rozpoznatelný obrácený bílý trojúhelník a červené zabarvení na spodní části zad. Stejně tak je v případě jeho motocyklu patrná nejen totožnost tvaru a umístění světel, odrazky a výfuku, ale také začernění registrační značky, jejíž detail je ve spisu zachycen. Na základě těchto skutečností a dalších souvisejících podkladů (svědecké výpovědi policistů, úřední záznam), nemá krajský soud stejně jako správní orgány pochybnosti o tom, že žalobce byl řidičem pronásledovaného motocyklu a výše uvedených přestupků se dopustil. Úvaha žalovaného o „nepřerušené linii přímých a nepřímých důkazů tvořících ucelený logicky provázaný důkazní řetězec“ byla tedy správná. Za indicii lze v tomto ohledu považovat také skutečnost, že mohl být ve vztahu k nerespektování pokynu k zastavení policejní hlídkou motivován tím, že později nepředložil zelenou kartu, měl propadlou technickou prohlídku a jeho registrační značka byla za účelem snížení její čitelnosti účelově zabarvena. Jak tedy již krajský soud výše uvedl, správní orgány podle jeho názoru přezkoumatelně zdůvodnily, proč považovaly skutkový stav věci za zjištěný bez důvodných pochybností. Proto nebylo nutné provádět další dokazování nebo aplikovat zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného (*in dubio pro reo*).

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 17. srpna 2018

v. r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.